
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΧΑΡ.ΤΡΙΚΟΥΠΗ 37
10680 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. (210)3665414-5
FAX: (210)3665420
e-mail : pressoffice@pasok.gr

Αθήνα, 13 Μαΐου 2008

ΟΜΙΛΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΣΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι. Χαίρομαι πραγματικά που βρίσκομαι πάλι κοντά σας σήμερα, διότι αυτή η ετήσια συνάντηση είναι πάντα ιδιαίτερης σημασίας. Μαζί, μπορούμε και αξιολογούμε την κατάσταση της οικονομίας, της κοινωνίας μας της πατρίδας μας.

Πέρα από τις ομιλίες, έχουμε και την ευκαιρία να ανταλλάξουμε απόψεις για τις ανησυχίες μας, αλλά και τους οραματισμούς μας για την Ελλάδα. Γι' αυτό και παρά την σχετική μου δυσκολία ακόμα, λόγω του ατυχήματος που είχα με το ποδήλατο, θέλησα να είμαι κοντά σας σήμερα σε αυτή τη συνάντηση. Και θέλω, ξεκινώντας, να ευχαριστήσω και όλους εσάς που μου συμπαρασταθήκατε και μου ευχηθήκατε καλή ανάρρωση.

Επίσης, θέλω αυτή μας η συνάντηση να μην αποτελεί μία τυπική υποχρέωση, μία ρουτίνα που εκτελούμε με αυτοματισμό, μία ανάγνωση ομιλιών ή μία

επανάληψη χρησμών, αλλά μία ευκαιρία για προβληματισμό και πρόκληση για τις αλλαγές και τις λύσεις που χρειάζεται να διαμορφώσουμε από κοινού και, εννοώ, και από κοινού.

Το λέω αυτό, διότι θα ήθελα να κρούσω σήμερα τον κώδωνα του κινδύνου. Διότι η εποχή μας αντιμετωπίζει -και ακούγεται ίσως κοινότυπο, αλλά χρειάζεται να το επαναλαμβάνουμε -τεράστιες προκλήσεις.

Τα παιδιά σας, τα παιδιά μας, αν όχι και εμείς οι ίδιοι, στη δική μας ζωή, θα δούμε και θα αντιμετωπίσουμε τις μεγαλύτερες προκλήσεις που έχει αντιμετωπίσει ποτέ η ανθρωπότητα στην ιστορία της.

Δεν υπήρξε ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας τέτοια εποχή, με προκλήσεις τόσο σημαντικές, τόσο μεγάλες, όπως βεβαίως και με τόσο μεγάλες ευκαιρίες και δυνατότητες που έχει σήμερα η ανθρωπότητα.

Τα θέματα, όπως είναι η αλλαγή και η απειλή της κλιματικής αλλαγής, το φαινόμενο του θερμοκηπίου, που συνδέεται άρρηκτα με την ενεργειακή πολιτική μας, αλλά και την ενεργειακή κρίση. Τα θέματα της ερημοποίησης, τα καιρικά φαινόμενα που ζούμε, που δημιουργούν και προσφυγιά και δυστυχία.

Η σοβαρή έλλειψη υδάτινων πόρων, πιθανοί πόλεμοι που θα γίνονται ακριβώς γι' αυτά τα βασικά αγαθά. Η συμπίεση και ο ανταγωνισμός για τις πηγές ενέργειας, που θα αυξηθεί.

Οι επιπτώσεις που όλα αυτά έχουν στις τιμές των τροφίμων και άλλων βασικών αγαθών, αλλά και οι τεράστιες κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες που δημιουργούνται από αυτές τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτές είναι μερικές μόνον από τις προκλήσεις που έχουμε μπροστά μας, όπως παράλληλα έχουμε και τεράστιες δυνατότητες ως ανθρωπότητα.

Πρώτη φορά η ανθρωπότητα έχει τέτοια γνώση, τέτοια τεχνογνωσία, τέτοια εμπειρία, αν θέλετε. Πρώτη φορά έχει τέτοιο κεφάλαιο, τέτοιον πλούτο συσσωρεύσει. Πρώτη φορά έχει τέτοιες δυνατότητες τηλεπικοινωνίας και συλλογικής λειτουργίας.

Τέτοιες δυνατότητες, που μπορούμε ως ανθρωπότητα, θεωρητικώς τουλάχιστον, να αντιμετωπίσουμε και να λύσουμε προβλήματα, όπως είναι της φτώχειας,

όπως είναι του περιβάλλοντος, της κλιματικής αλλαγής. Μπορούμε εμείς, η ανθρωπότητα, να τα αντιμετωπίσουμε και να τα λύσουμε.

Ένα είναι σίγουρο σε αυτές τις τελευταίες εξελίξεις, ότι η αγορά από μόνη της, η θεοποίηση της αγοράς οδηγεί σε αδιέξοδο. Χρειάζεται και σχεδιασμός, χρειάζονται κανόνες διακυβέρνησης, χρειάζεται ένα πλαίσιο αξιών και στόχων, που θα πρέπει να τεθούν, με τρόπο πολιτικό και, βεβαίως, να διοχετευτούν οι τεράστιες δυνατότητες που έχει η ανθρωπότητα και η κάθε κοινωνία, το κάθε έθνος, για την επίλυση των προβλημάτων, με σχέδιο και με τρόπο που προχωρά σημαντικές, μεγάλες αλλαγές, μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις.

Και το ερώτημα για μας, για την Ελλάδα, ποιο είναι; Τι κάνουμε εμείς οι Έλληνες, τι κάνει η Ελλάδα; Είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε αυτές τις εξελίξεις; Να κάνουμε μεγάλες και προοδευτικές αλλαγές και ποιες είναι αυτές;

Υπάρχει η πολιτική βούληση για να προχωρήσουμε ή απλώς παρακολουθούμε παθητικά τα γεγονότα; Και ποιοι είναι οι φορείς της αλλαγής, για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε ως χώρα αυτές τις μεγάλες εξελίξεις στην ανθρωπότητα;

Όπως σας είπα, ούτε θεοποιώ την αγορά, αλλά ούτε και το κράτος. Χρειάζεται να ενοποιήσουμε τις δυνάμεις μας σε ένα κοινό σχέδιο. Ένα πλαίσιο κανόνων και στόχων, που θα μας ενώσει σε μία κοινή δράση.

Χρειάζεται, δεύτερον, να κινητοποιήσουμε όλες τις δυνάμεις μας και πιστεύω ότι, όποια κοινωνία θα μπορέσει να αντέξει σε αυτές τις παγκόσμιες εξελίξεις, θα είναι εκείνη που θα μπορέσει να κινητοποιήσει το ανθρώπινο δυναμικό με τον πιο δημιουργικό και καινοτόμο τρόπο. Να αναδείξει τις πιο δημιουργικές δυνάμεις και εκείνες, οι οποίες μένουν πίσω, να τις φέρει μαζί της, να τις βοηθήσει, ώστε να μπορούν να συμμετέχουν ενεργά στις αλλαγές που συντελούνται. Να γίνουν και αυτές φορείς αλλαγών.

Και τρίτον, να σπάσουμε στερεότυπα. Ιδιαίτερα τη μοιρολατρία που μας έχει επιβληθεί. Δυστυχώς, έχω την πεποίθηση ότι, αυτή η κυβέρνηση, και την προηγούμενη τετραετία, αλλά και μετά τις πρόσφατες εκλογές, έχει ουσιαστικά επιβάλει μία αντίληψη παθητικότητας και μοιρολατρίας. Πρέπει να φέρουμε ξανά την αίσθηση

ότι μπορούμε να είμαστε μία Ελλάδα της προόδου, μία Ελλάδα των αλλαγών, όχι μόνο για την κοινωνία μας, αλλά και ευρύτερα για την περιοχή μας και τον κόσμο.

Και λέω ξανά, ας δούμε τι ήταν η Ελλάδα το 2004 και τι είναι σήμερα, μόνο από πλευράς ψυχολογίας, που όμως είναι πολύ σημαντικό. Το γνωρίζετε κι εσείς, ως επιχειρηματίες, τι σημαίνει η ψυχολογία μέσα στην εταιρεία σας.

Σκεφτείτε, σε μία ολόκληρη κοινωνία, μια Ελλάδα του 2004, που έβλεπε μπροστά της με αισιοδοξία το μέλλον, που αισθανόταν αυτοπεποίθηση, που είχε κύρος στα Βαλκάνια, που είχε μπει η Κύπρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση μετά από αγώνες, που οργάνωνε την οικονομία της με προοπτική το ισχυρό ευρώ, αλλά και τη δυναμική της ανάπτυξης, που είχε δυνατότητες να κάνει άλματα οικονομικά, αλλά και που οργάνωσε τους Ολυμπιακούς Αγώνες, ένα γεγονός που έδωσε σε όλους μας τεράστια περηφάνια και αυτοπεποίθηση, για το τι μπορεί ο Έλληνας και η Ελληνίδα να κάνουν.

Και πώς μπορούμε να αξιοποιήσουμε όλη αυτή την εμπειρία, τεχνογνωσία, οργανωτική ικανότητα και τις υποδομές, για να προχωρήσει η χώρα μας μπροστά; Δυστυχώς, αυτά χάθηκαν μέσα σε τέσσερα χρόνια, κι έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας, για να σπάσουμε πάλι αυτή τη μοιρολατρική θέση, στην οποία επανήλθαμε, μετά από μία πολύ σημαντική περίοδο αισιοδοξίας.

Και γι' αυτό, το μήνυμά μου σήμερα είναι απλό: Ότι μπορούμε καλύτερα, ότι υπάρχει διέξοδος, ότι μπορούμε να κινητοποιήσουμε την κοινωνία μας, αρκεί να συμφωνήσουμε σε ορισμένες βασικές αρχές, αρκεί να σπάσουμε αυτή τη μοιρολατρία που έχει επιβάλει, δυστυχώς, με τις πολιτικές της, αυτή η κυβέρνηση. Να ιεραρχήσουμε, βεβαίως, τις προτεραιότητές μας για μία εναλλακτική γραμμή πλεύσης, αλλά να λάβουμε και όλοι μαζί τις ευθύνες μας, να δράσουμε συντονισμένοι και ενωμένοι, σε κοινούς στρατηγικούς στόχους, για τη χώρα μας.

Σήμερα, λοιπόν, σας καλώ να τολμήσουμε να δεσμευτούμε πάνω στους βασικούς άξονες μιας νέας αναπτυξιακής στρατηγικής προγραμματικής συμφωνίας. Πριν όμως καταθέσω τις σκέψεις μας γι' αυτή τη νέα αναπτυξιακή προοπτική, θα ήθελα να αναφερθώ στα προβλήματα της οικονομίας, τα οποία μας ταλανίζουν και τα οποία γνωρίζετε κι εσείς πολύ καλά.

Διότι κι αυτά, αν δεν τα δούμε κατά πρόσωπο, θα μπορούμε να μιλάμε γενικώς περί μεταρρυθμίσεων και μεγάλων αλλαγών, αλλά τελικά, θα βουλιάζουμε όλο και περισσότερο σε μία πορεία κι έναν κατήφορο που είναι αρνητικός για τη χώρα μας.

Δυστυχώς, για πρώτη φορά μετά από μία ολόκληρη δεκαετία, το κατά κεφαλήν εισόδημα της Ελλάδας θα μειωθεί σημαντικά το 2008, σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρωπαϊκή Ένωση. Η αποταμίευση έχει μειωθεί δραματικά, πέφτοντας κάτω από το 10% του ΑΕΠ, ενώ τα νοικοκυριά είναι υπερχρεωμένα. Η δανειακή επιβάρυνση έχει φτάσει σε πρωτοφανή επίπεδα και ήδη ξεπερνάει το 45% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος.

Σύμφωνα με το IOBE, οι προσδοκίες των νοικοκυριών για την οικονομική κατάσταση της χώρας για το επόμενο διάστημα είναι οι πιο απαισιόδοξες από το 1990. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την επιβράδυνση της οικοδομικής δραστηριότητας, αλλά και την ύφεση στην αγορά, σημαίνει ότι η εγχώρια ζήτηση δεν θα μπορεί να αποτελεί για πολύ καιρό ακόμα τον μοχλό της οικονομικής ανάπτυξης.

Η πλειοψηφία των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και το λιανεμπόριο αγωνίζονται σκληρά για να επιβιώσουν. Συνήθως, δυστυχώς, ασχολούνται πολύ περισσότερο με τη γραφειοκρατία και τη διαφθορά, αντί να ασχοληθούν ουσιαστικά με την καινοτομία και τη δημιουργική εξέλιξη της εταιρείας τους.

Ο καινοτόμος και ο δημιουργικός επιχειρηματίας συναντά παντού δυσκολίες. Συναντά δυσκολίες για να ανοίξει μια επιχείρηση, να τη λειτουργήσει, ακόμα και για να εξάγει τα προϊόντα του. Το πιο ανησυχητικό, όμως, είναι η κρίση της ανταγωνιστικότητας. Το έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών έχει εκτιναχθεί σε ύψη επικίνδυνα, αγγίζοντας πρωτοφανή επίπεδα - ρεκόρ.

Το 2007 ξεπέρασε το 14% του ΑΕΠ, όταν το 2003 ήταν στο 7,3% του ΑΕΠ. Το 2008, εκτιμάται ότι θα διευρυνθεί ακόμα περισσότερο, ως ποσοστό του ΑΕΠ. Αυτό σημαίνει ότι θα ασκηθούν περαιτέρω σοβαρές πιέσεις, τόσο στην αγορά εργασίας, με την απώλεια θέσεων απασχόλησης, όσο και στην οικονομική δραστηριότητα, με επιβράδυνση του ρυθμού ανάπτυξης. Αν δεν ανατραπεί αυτή η πορεία, η Ελλάδα θα συνεχίσει να χάνει μερίδια των διεθνών αγορών και οι δικές μας επιχειρήσεις, βεβαίως, θα αντιμετωπίσουν πολλά και σοβαρά προβλήματα.

Η Ελλάδα, σύμφωνα με την τελευταία έκθεση της Ernst & Young, ενώ αποτελεί τον πιο ελκυστικό προορισμό για επενδύσεις, μεταξύ των χωρών των Βαλκανίων και της Νοτιανατολικής Ευρώπης, αδυνατεί, λέει η έκθεση, να κεφαλαιοποιήσει αυτή τη σχετικά καλή εικόνα, με αποτέλεσμα να υστερεί σημαντικά σε σχέση με τις άλλες χώρες.

Συμπέρασμα είναι ότι η ελληνική οικονομία, παρά τους θετικούς ρυθμούς μεγέθυνσης, οδεύει ολοταχώς σε μια δομική κρίση. Η αύξηση του εισοδήματος δεν είναι βιώσιμη μέσα σε αυτά τα πλαίσια, δεν στηρίζεται δηλαδή στη διεύρυνση και αναδιάρθρωση της παραγωγικής βάσης, έτσι ώστε να δημιουργεί νέα δυναμικά συγκριτικά πλεονεκτήματα για το μέλλον.

Ταυτόχρονα, δεν γίνεται και αντιληπτή αυτή η μεγέθυνση, διότι οι περισσότεροι πολίτες δεν απολαμβάνουν τα οφέλη. Τα οφέλη, τα απολαμβάνουν λίγοι, κι αυτό, δημιουργεί την αίσθηση και είναι πραγματικότητα του ανοίγματος μιας ψαλίδας ανισότητας, κοινωνικής και οικονομικής, στη χώρα μας.

Στηρίχθηκε η αύξηση του εισοδήματος σήμερα κυρίως στην κατανάλωση και στην οικοδομική δραστηριότητα, που τροφοδοτήθηκαν σε μεγάλο βαθμό από το δανεισμό. Και τα δύο, όμως, έχουν αρχίσει να επιβραδύνονται κι αυτά τα προβλήματα αρχίζουν να γίνονται ευρύτερα γνωστά, εκτός δηλαδή των τειχών, όπως σχολίασαν σε πρόσφατο δημοσίευμα οι Financial Times.

Η αβεβαιότητα, η ανασφάλεια οξύνονται, όχι μόνο για τους εργαζόμενους, αλλά για τους νέους, τους συνταξιούχους, θα έλεγα όμως και για σας, τους επιχειρηματίες. Ο υψηλός πληθωρισμός χτυπά την αγοραστική δύναμη των νοικοκυριών, αλλά ροκανίζει και το ήδη μικρό τους εισόδημα κι έχει αρνητική επίπτωση στην ανταγωνιστικότητα των προϊόντων και των υπηρεσιών που εξάγει η χώρα.

Έπειτα από μία δεκαπενταετία, ιστορικά, καλών επιδόσεων στο μέτωπο του πληθωρισμού, η σταθερότητα των τιμών κλονίζεται. Ο δομικός πληθωρισμός, δηλαδή χωρίς τα καύσιμα και τις εποχικές διακυμάνσεις, ανέρχεται πλέον στο 3,6%. Ένα μικρό τμήμα του πληθωρισμού, βεβαίως χωρίς αμφιβολία, προέρχεται από τη διεθνή άνοδο των τιμών στα καύσιμα και τις πρώτες ύλες, όμως, το υπόλοιπο αφορά ενδογενή προβλήματα της ελληνικής αγοράς και απουσία σοβαρών θεσμών ελέγχου από το κράτος, σε σχέση και με την αισχροκέρδεια ή τα ολιγοπώλια στην αγορά.

Η στρεβλή και καρτελοποιημένη λειτουργία αγορών προϊόντων και υπηρεσιών, η αδυναμία της κυβέρνησης να παρέμβει με σοβαρές διαρθρωτικές αλλαγές, απελευθερώνοντας τις αγορές στην ελληνική οικονομία, προκαλούν δυσθεώρητες διαφορές μεταξύ ομοειδών προϊόντων, που διατίθενται από τις ίδιες τις πολυεθνικές εταιρείες στην Ελλάδα και σε χώρες της Ευρωζώνης. Μάλιστα, διαβάσαμε τις προάλλες ότι «η φέτα είναι αισθητά πιο φθηνή στο Βερολίνο από ό,τι είναι στην Ελλάδα».

Και η ακρίβεια δεν αναφέρεται μόνο στις τιμές, αλλά και στο ύψος των αποδοχών των εργαζομένων. Οι πληθωριστικές πιέσεις πυροδοτούνται και από συγκεκριμένες πολιτικές της κυβέρνησης. Αλλεπάλληλες αυξήσεις των έμμεσων φόρων, αδικαιολόγητες αυξήσεις στο ηλεκτρικό ρεύμα, που έφτασαν στο 25%, αυξήσεις στα δίδακτρα των ιδιωτικών σχολείων, που φτάνουν το 100%. Αύξηση των ναύλων στην ακτοπλοΐα, πάνω από το 200%. Ραγδαία αύξηση στις τιμές των φαρμάκων.

Θα έλεγα, επίσης, ότι υπάρχει και μία σπατάλη της κυβέρνησης, με καταναλωτικές δαπάνες, ενώ πριν από πέντε χρόνια, προεκλογικά, μας έλεγε ο πρωθυπουργός ότι, βασικός στόχος ήταν να χτυπηθεί η σπατάλη στο Δημόσιο και, μάλιστα, μιλούσε για 10 δις. Έχουμε υπολογίσει ότι, τα τελευταία χρόνια, έχουν αυξηθεί κατά περίπου 13 δις οι καταναλωτικές δαπάνες και αυτό έχει σχέση, δυστυχώς με μία αντίληψη διακυβέρνησης.

Πελατειακή αντίληψη σημαίνει να μην οργανώνουμε το κράτος, σύμφωνα με τις ορθολογικές ανάγκες που έχει η χώρα, η οικονομία, η περιφερειακή ανάπτυξη, αλλά να διαθέτουμε κονδύλια για να προσλαμβάνουμε προσωπικό, για να προχωρούμε έργα, τα οποία έχουν σχέση πολύ περισσότερο με στενά μικροκομματικά εκλογικά συμφέροντα.

Λογικές, οι οποίες βεβαίως δεν αξιοποιούν σημαντικά ποσά των χρημάτων του φορολογούμενου Έλληνα και της Ελληνίδας, για στόχους που δεν βοηθούν στην ανάπτυξη της χώρας.

Αντιθέτως, δημιουργούν τεράστιες στρεβλώσεις, μεταξύ των οποίων είναι και ο πληθωρισμός. Κάθε νοικοκυριό δίνει ετησίως 3,5 βασικούς μισθούς για την κάλυψη ιδιωτικών δαπανών υγείας. Από το 2004 μέχρι σήμερα, το εισόδημα της μέσης οικογένειας έχει αυξηθεί μόλις κατά 436 ευρώ, όταν οι μηνιαίες δαπάνες για έξοδα

βασικής διαβίωσης έχουν αυξηθεί κατά 791 ευρώ. Χωρίς να υπολογίζονται εδώ οι δαπάνες, που και αυτές έχουν αυξηθεί, για υγεία και παιδεία.

Συνεπώς, είμαστε μπροστά σε μία κρίση με καίριες κοινωνικές επιπτώσεις, που θα έχει ευρύτερες οικονομικές επιπτώσεις. Η παραγωγή στη χώρα συρρικνώνεται. Οι εισαγωγές αυξάνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς. Ο ρυθμός αύξησης των ακαθάριστων επενδύσεων παγίου κεφαλαίου σημείωσε σημαντική υποχώρηση το 2007.

Η φυγή κεφαλαίων στο εξωτερικό αυξάνει αλματωδώς. Οι ξένοι επενδυτές συμμετέχουν με ποσοστό άνω του 50% στην κεφαλαιοποίηση του Χρηματιστηρίου Αθηνών. Η κρίση ανταγωνιστικότητας χτυπάει και τον τουρισμό.

Το καλάθι του τουρίστα, αυτό δηλαδή που πληρώνει ο μέσος τουρίστας στην Ελλάδα, είναι κατά 57% ακριβότερο από το περσινό. Όταν στην Ισπανία εκτιμάται μόλις κατά 10% ακριβότερο. Σύμφωνα με όλες τις διεθνείς εκτιμήσεις, η διεθνής κατάσταση, σε συνδυασμό με την κρίση ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας, θα επηρεάσει αρνητικά φέτος τον τουρισμό μας. Την ίδια στιγμή, θα επιβραδυνθεί και η κερδοφορία από τη ναυτιλία. Δύο βασικοί τομείς που συνεισφέρουν στην ελληνική οικονομία.

Άρα, η κυβερνητική πολιτική εθελουφλεί. Με τις επιλογές της, όχι μόνο δεν συμβάλλει στην επίλυση των προβλημάτων, αλλά διογκώνει ταυτόχρονα, φαλκιδεύει, αν θέλετε, κάθε δυνατότητα επίλυσής τους στο μέλλον.

Γι' αυτό, θα ήθελα να αναφερθώ σε τρεις βασικές διαφορές που έχουμε με τη Νέα Δημοκρατία.

Πρώτα διαφορά. Πιστεύουμε ότι η ανάπτυξη πρέπει να στηριχθεί σε παραγωγικές επενδύσεις μακροχρόνιας δέσμευσης και στην αύξηση της παραγωγικότητας της ελληνικής οικονομίας.

Η κυβέρνηση χρηματοδοτεί την ανάπτυξη με πόρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, επίσης, τονίζω πάλι με ιδιαίτερα πελατειακούς τρόπους, που όμως, και αυτά τα κονδύλια, έχουν ημερομηνία λήξης. Και κυρίως, με βραχυπρόθεσμα χρηματιστηριακά κεφάλαια, τα οποία είναι ιδιαίτερα ευμετάβλητα και ασταθή, αποσκοπώντας σε βραχυπρόθεσμες αποδόσεις.

Υποβαθμίζει συστηματικά την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και τη στήριξη των επενδύσεων, που ενισχύουν και διευρύνουν την παραγωγική βάση της οικονομίας.

Ο δε πολυδιαφημισμένος από την κυβέρνηση επενδυτικός νόμος δυσλειτουργεί συνεχώς. Τα φορολογικά κίνητρα δεν ευνοούν την επανεπένδυση των κερδών, ενώ αντίθετα δίνουν κίνητρα για φυγή κεφαλαίων και διαχείριση τίτλων από εξωχώριες πλατφόρμες.

Οι δημόσιες επενδύσεις έχουν παγώσει με το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων να έχει μείνει καθηλωμένο στο 3,8% του ΑΕΠ. Κοντεύουμε στα μέσα του δεύτερου χρόνου υλοποίησης του ΕΣΠΑ, δηλαδή, του Δ' ΚΠΣ και ακόμα, δεν έχει ξεκινήσει η υλοποίησή του.

Το Εθνικό Χωροταξικό Σχέδιο κατατίθεται, με καθολικές όμως αντιδράσεις από όλους τους φορείς και, με αποτέλεσμα, αν υλοποιηθεί αυτό το χωροταξικό σχέδιο, να είναι ένα προσωρινό ντοπάρισμα με τσιμέντο, ουσιαστικά, της οικονομίας μας, με καταστροφικές τελικά επιπτώσεις στο περιβάλλον μας και στην πορεία ιδιαίτερα όμορφων τουριστικών περιοχών στο μέλλον.

Όσο για τις συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, τα λεγόμενα ΣΔΙΤ, ενώ θα μπορούσε να είναι ένα πραγματικό εργαλείο συνεργασίας δημοσίου με τον ιδιωτικό τομέα, εδώ και τρία χρόνια, δεν έχει ξεκινήσει η υλοποίηση ούτε μίας επένδυσης.

Και το πιο σοβαρό είναι ότι, με τη λογική που τα προωθεί η κυβέρνηση, γίνεται ένας πανάκριβος μηχανισμός, ένας μηχανισμός πανάκριβου δανεισμού από τον ιδιωτικό τομέα, που θα κατασκευάσει τα έργα και θα αποπληρωθεί με τις ανάλογες επιβαρύνσεις σε βάθος χρόνου από τον προϋπολογισμό. Επιβαρύνονται, δηλαδή, οι μελλοντικοί προϋπολογισμοί και, βεβαίως, με αρνητικές για τους μακροοικονομικούς δείκτες της χώρας μας συνέπειες.

Δεύτερη διαφορά με τη Νέα Δημοκρατία. Για μας, κεντρική επιδίωξη του δημοσίου τομέα είναι να προασπίζεται τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου και να διασφαλίζει τη διάχυση των ωφελειών σε όλους.

Η κυβέρνηση μας κατηγορεί για κρατισμό. Εγώ έχω πει, δεν είμαι κρατιστής. Αντιθέτως, θεωρώ ότι η πολιτική της κυβέρνησης είναι ένας ιδιότυπος κρατισμός κι αυτό νομίζω ότι πρέπει να το αντιμετωπίσουμε. Δεν είμαστε μια χώρα σαν τη Σουηδία, την Αγγλία ή τη Γαλλία, που μπορούμε να μιλάμε μόνο για τη λειτουργία του κράτους ή της αγοράς.

Εδώ έχουμε ένα ιδιότυπο κράτος, πελατειακό και, αυτό, είναι ένα τεράστιο βάρος, το οποίο όμως δυστυχώς έχει ενισχύσει η κυβέρνηση με τις αντιλήψεις της, αντί να φτιάξει ένα σοβαρό λειτουργικό σύγχρονο κράτος, που θα μπορούσε πραγματικά να προσφέρει τις απαραίτητες υπηρεσίες εκεί όπου χρειάζεται, στην παιδεία, την υγεία και αλλού.

Έτσι, διογκώνονται συνεχώς οι λειτουργικές δαπάνες του δημόσιου τομέα, με προσλήψεις εκτός ΑΣΕΠ, με τη στήριξη συγκεκριμένων συμφερόντων, ιδιωτικών ή κομματικών, με τον πιο αδιαφανή τρόπο.

Άρα, το ζήτημα δεν είναι πόσο κράτος, αλλά ποιο κράτος και ποια είναι η σχέση του κράτους με την αγορά. Ένα πελατειακό κράτος δεν έχει σχέσεις κανόνων και αρχών με τον ιδιώτη και τον επιχειρηματία, έχει σχέσεις πελατειακές, που δημιουργούν, όχι μόνο αρνητικά για τη λειτουργία του κράτους, αλλά και για τη λειτουργία μιας υγιούς αγοράς και, βεβαίως, μια ανασφάλεια τελικά για τον επιχειρηματία, ο οποίος δεν αισθάνεται ότι λειτουργεί μέσα σε ένα πλαίσιο αξιών και κανόνων, αλλά ότι λειτουργεί κατά το δοκούν, ανάλογα με το ποιος είναι υπουργός, πώς θα ξυπνήσει τη μία μέρα και ποιον υπάλληλο θα συναντήσει και πώς θα τον αντιμετωπίσει στη δημόσια διοίκηση.

Σε ό,τι αφορά τον ΟΤΕ. Εμείς πιστεύουμε ότι, στις επιχειρήσεις εθνικής στρατηγικής σημασίας, οι οποίες διαχειρίζονται εθνικά δίκτυα υποδομών, προσφέρουν υπηρεσίες κοινής ωφέλειας, εκεί το Ελληνικό Δημόσιο πρέπει να διατηρήσει τον κυρίαρχο λόγο στις αποφάσεις και στο σχεδιασμό. Δηλαδή, να διασφαλίζει το δημόσιο συμφέρον.

Το δημόσιο συμφέρον, όμως, θέλω να τονίσω, δεν σημαίνει και δεν πρέπει να ταυτίζεται με την εξυπηρέτηση κάποιων κομματικών ή άλλων πελατειακών συμφερόντων.

Το δημόσιο συμφέρον δεν σημαίνει ευκαιριακή ικανοποίηση συντεχνιακών αιτημάτων. Το δημόσιο συμφέρον δεν σημαίνει να εμποδίζει τη λειτουργία

του υγιούς ανταγωνισμού, δεν σημαίνει τη δημιουργία δυσκίνητων γραφειοκρατικών οργανισμών.

Αντίθετα, ένας υγιής δημόσιος τομέας διασφαλίζει το δημόσιο συμφέρον, διασφαλίζει καθολική πρόσβαση και ανταγωνιστικές τιμές για όλους τους πολίτες, σημαίνει παραγωγικές επενδύσεις στην καινοτομία, σημαίνει το άνοιγμα σε νέες αγορές και τη συνεργασία και με τον ιδιωτικό τομέα γι' αυτές τις αγορές στην ευρύτερη περιοχή της Νοτιανατολικής Ευρώπης και, πολλοί από σας γνωρίζετε, πως ο ΟΤΕ παίζει και έπαιξε ρόλο στα Βαλκάνια και αλλού, στο να ανοίξει αγορές, αλλά και να βοηθήσει στις επενδύσεις πολλών επιχειρηματιών ιδιωτών σε αυτές τις περιοχές.

Σημαίνει, επίσης, συμφέρουσες συνεργασίες με τον ιδιωτικό τομέα για συγκεκριμένες αναπτυξιακές πρωτοβουλίες, σημαίνει την εισαγωγή, τη συστηματική εκπαίδευση και ανάδειξη δυναμικού στην καινοτομία της νέας τεχνολογίας, σημαίνει τη διασφάλιση της εθνικής ασφάλειας.

Γι' αυτό, για μας, τέτοιες επιχειρήσεις, όπως είναι ο ΟΤΕ, η ΔΕΗ, θεωρούμε ότι αποτελούν εργαλεία εθνικού σχεδιασμού, σε ένα πλαίσιο αναπτυξιακής προγραμματικής συμφωνίας, είναι εργαλεία άσκησης πολιτικής και γι' αυτό χρειάζεται το Δημόσιο να διατηρήσει τον καθοριστικό λόγο σε αυτές.

Τρίτη διαφορά. Οι εργασιακές σχέσεις, σε σχέση και με το πώς βλέπουμε εμείς το ανθρώπινο δυναμικό. Ξέρουμε πολύ καλά, όπου κι αν πάτε στον κόσμο, θα σας πουν ότι, η ανταγωνιστικότητα, το μέλλον των επιχειρήσεων, το μέλλον της σύγχρονης οικονομίας βασίζεται σε μια γκριζα μάζα που βρίσκεται στο μυαλό μας, δηλαδή το μυαλό μας, το κεφάλι μας είναι η γνώση, είναι η καινοτομία, είναι η δημιουργικότητα, είναι τα ανθρώπινα δικαιώματα τελικά.

Είναι ο άνθρωπος, είναι η επένδυση στον άνθρωπο, είναι η επένδυση στις ικανότητες, στις δεξιότητες, στην πρωτοβουλία του, στην επιχειρηματικότητά του, και, τελικά, αυτό είναι και η σιγουριά του. Μη νομίζετε ότι ένας εργαζόμενος, ο οποίος θα αισθάνεται ανασφάλεια, δεν θα ξέρει αν αύριο θα είναι στη δουλειά, αν θα δουλεύει τέσσερις ώρες εδώ, τέσσερις ώρες αλλού, θα έχει φόβο για τη σύνταξή του, θα έχει δυσκολίες στην επιβίωσή του για τις βασικές του ανάγκες, λόγω του πληθωρισμού, ότι αυτοί οι πολίτες, αυτοί οι εργαζόμενοι μπορούν να ανταποκριθούν στις νέες απαιτήσεις μιας οικονομίας ανταγωνιστικής, που βασίζεται στη γνώση.

Το μοντέλο που διάλεξε αυτή η κυβέρνηση, δυστυχώς, είναι η επένδυση στη φθηνή εργασία. Δεν θα μας κάνει ποτέ αυτό ανταγωνιστικούς, όταν έχουμε μπροστά μας την Κίνα, την Ινδία, αλλά ακόμα και γειτονικές χώρες, την Βουλγαρία, την Τουρκία. Εμείς, δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε τα προϊόντα μας ανταγωνιστικά, λόγω της φθηνής εργασίας, πρέπει να επενδύσουμε επιτέλους σε συνθήκες, αλλά και σε προοπτικές των εργαζομένων, για να μπορούν να εξελιχθούν σε πραγματικούς δημιουργούς στην παραγωγή.

Άρα, λοιπόν, όλα αυτά τα θέματα των αυτοαπασχολούμενων, των συμβάσεων μερικής απασχόλησης, τα λεγόμενα STAGE, που θα έπρεπε να προετοιμάζουν τους νέους, αλλά που είναι εργαλεία ρουσφετολογικής αντίληψης για την κυβέρνηση, χρησιμοποιούνται βεβαίως για την τεχνητή μείωση των δεικτών της ανεργίας, δεν συμβάλλουν όμως στη διαμόρφωση ενός δυναμικού, που θα έχει την αυτοπεποίθηση, αλλά και τη δυνατότητα να ανταποκριθεί στις νέες εξελίξεις.

Κυρίες και κύριοι, για να ανακόψουμε αυτή την πορεία, χρειάζεται μία προγραμματική συμφωνία και με αυτό θα κλείσω. Η αναπτυξιακή προγραμματική συμφωνία που προτείνει το ΠΑΣΟΚ στους κοινωνικούς φορείς, στους κοινωνικούς εταίρους, είναι για μας μία αναγκαία προϋπόθεση να ανακόψουμε αυτόν τον κατήφορο. Είναι ένας οδικός χάρτης για την έξοδο από την κρίση, που συγκροτείται πάνω σε τέσσερις βασικές αρχές.

Αρχή πρώτη: Η αλλαγή του αναπτυξιακού προτύπου, αυτό που λέμε, «πράσινη ανάπτυξη». Με την πρόταξη δηλαδή ενός νέου αναπτυξιακού προτύπου, με ισχυρά επενδυτικά και φορολογικά κίνητρα για τις επενδύσεις, σε νέες επιχειρηματικές πρωτοβουλίες, έντασης, γνώσης, καινοτομίας, που θα συνδυάζονται βεβαίως με το ευρύτερο πρόταγμα της προστασίας του περιβάλλοντος, αλλά θα διαμορφώνουν και νέες τεχνολογίες, οι οποίες θα αξιοποιούν το περιβάλλον ως ένα πλεονέκτημα στην παραγωγή.

Με στοχευμένα φορολογικά κίνητρα, για δράσεις που σχετίζονται με την πράσινη ανάπτυξη, για να αναδείξουμε την Ελλάδα σε διεθνές κέντρο παροχής σύγχρονων χρηματοοικονομικών υπηρεσιών, με στόχο την προσέλκυση και παραγωγικών κεφαλαίων.

Όπως ξέρετε κι όπως σας είπα, οι κλιματικές αλλαγές αποτελούν και θα αποτελούν παγκόσμια απειλή, αλλά με αυτή τη λογική, θα αποτελέσουν και μία ευκαιρία. Η Ελλάδα θα μπορούσε και θα πρέπει να πρωτοπορήσει, υιοθετώντας μορφές πράσινης ανάπτυξης. Είναι ένα κρίσιμο στοίχημα, από τον αγροτικό τομέα, μέχρι τις υπηρεσίες, μια νέα προοπτική, που μπορεί να αναδείξει νέους επιχειρηματίες και νέες επιχειρήσεις και να διαμορφώσει μια νέα αγορά και μια νέα εμπορική δύναμη.

Αυτό δεν το λέω απλώς ως μία θεωρητική αντίληψη, θα δείτε και είμαι σίγουρος ότι ξέρετε, τι ποσά σιγά-σιγά επενδύονται σε αυτόν τον τομέα σε άλλες χώρες. Δυστυχώς, οι επιδόσεις της Ελλάδας μέχρι τώρα στον αγώνα για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής είναι απογοητευτικές και, βεβαίως, οι πρόσφατες "καμπάνες", τις οποίες φάγαμε από τους διεθνείς οργανισμούς, είναι απλώς ένα δείγμα αυτής της αρνητικής μας πορείας, όταν θα μπορούσε η Ελλάδα να είναι πρωτοπόρα, να είναι εκείνη που είναι μπροστά σε αυτές τις τεχνολογίες και σε αυτές τις πολιτικές.

Βασικός στόχος της ενεργειακής πολιτικής ήταν, σχεδόν αποκλειστικά, η παραγωγή φθηνής ενέργειας. Το ελληνικό ενεργειακό σύστημα χαρακτηρίζεται από υψηλή ενεργειακή ένταση και εκτεταμένη χρήση του άνθρακα. Σήμερα, όμως, τα πράγματα έχουν αλλάξει δραστικά και το ενεργειακό μας μοντέλο πρέπει να προσανατολιστεί στην εξοικονόμηση ενέργειας, όπως στις νέες κατασκευές στα κτίρια, που είναι και υποχρέωσή μας, και θα μπορούσαν να συμβάλουν και στην ανάπτυξη σε θέσεις εργασίας, αλλά βεβαίως, και στην ουσιαστική μείωση της κατανάλωσης της ενέργειας στη χώρα μας.

Θα πρέπει να προχωρήσουμε στην πλατειά διάδοση των ήπιων και ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και να απελευθερωθούμε από το μύθο ότι καλούμαστε να επιλέξουμε μεταξύ βιώσιμου περιβάλλοντος και οικονομικής ευμάρειας. Αυτά πια, στο νέο μοντέλο, πρέπει να πηγαίνουν χέρι-χέρι.

Ο τομέας των καθαρών τεχνολογιών είναι ένας από τους ταχύτερα αναπτυσσόμενους στην παγκόσμια οικονομία και, η Ελλάδα θα μπορούσε, κι εδώ, αν όχι να είναι στην πρωτοπορία, τουλάχιστον να είναι μπροστά σε αυτόν τον τομέα, διότι η Ευρώπη αποτελεί τη μεγαλύτερη αγορά αιολικής ενέργειας στον κόσμο, καλύπτοντας το 75% της δυναμικότητας της παγκόσμιας αγοράς.

Είναι απαραίτητοι, στην Ελλάδα, κανόνες για την ανάπτυξη των εναλλακτικών πηγών ενέργειας, των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και για την ελαχιστοποίηση των σημερινών εξαιρετικά χρονοβόρων διαδικασιών έκδοσης αδειών εγκατάστασης.

Πρέπει να περιμένει οκτώ χρόνια ένας επιχειρηματίας, για να επενδύσει στην αιολική ή σε άλλη ενέργεια. Ουσιαστικά, όχι απλώς αποθαρρύνεται, αλλά αποτρέπεται να επενδύσει σε αυτόν τον τομέα.

Να υπάρχει προγραμματισμός των αναγκών και αντίστοιχες προκηρύξεις εκδήλωσης ενδιαφέροντος, ώστε να υπάρχουν και οφέλη για τους καταναλωτές. Όχι όπως συμβαίνει σήμερα, με το φιάσκο της διαδικασίας των φωτοβολταϊκών.

Η πράσινη ανάπτυξη, η επιχειρηματικότητα δημιουργούν και νέες θέσεις εργασίας. Η αγορά των καθαρών τεχνολογιών όλο και μεγαλώνει και θα μεγαλώνει. Μόνο το 2006, εμφανίστηκαν παγκοσμίως πεντακόσιες νέες εταιρείες καθαρής τεχνολογίας και οι μελλοντικές προοπτικές είναι εξαιρετικές.

Η χώρα μας έχει την τύχη να έχει πρόσβαση σε ανεξάντλητους φυσικούς πόρους, με τη μορφή αιολικής, ηλιακής και, βεβαίως, γεωθερμικής ενέργειας. Οφείλουμε να εκμεταλλευτούμε αυτό το συγκριτικό πλεονέκτημα δημιουργώντας κίνητρα για την ανάπτυξη σχετικών αγορών, τόσο στην Ελλάδα, όσο και ευρύτερα στα Βαλκάνια.

Δεν αναφέρομαι μόνο στις καταναλωτικές αγορές, αν και αυτές αναμφίβολα αποτελούν το πρώτο βήμα, αλλά και σε αγορές προϊόντων υπηρεσιών και τεχνολογίας σε αυτόν τον τομέα.

Απαιτούνται βεβαίως σημαντικές θεσμικές μεταρρυθμίσεις, που εμείς καλούμαστε και δεσμευόμαστε να προχωρήσουμε. Δημιουργία αυτοτελούς Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Οικισμού, με αντικείμενο και την προστασία και τη διαχείριση του φυσικού περιβάλλοντος της χώρας μας.

Ο σχεδιασμός μίας εθνικής στρατηγικής πράσινης ανάπτυξης, που προσδιορίζει στόχους, στρατηγικό σχέδιο, αν θέλετε, και το πλαίσιο, τους κανόνες του παιχνιδιού.

Την εισαγωγή της περιβαλλοντικής διάστασης σε όλες τις πολιτικές κινήτρων, για την ανάπτυξη καθαρών τεχνολογιών, ώστε να πετύχουμε τη βελτίωση της

ποιότητας του περιβάλλοντος, τη δημιουργία νέων θέσεων και την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητάς μας.

Δεύτερη αρχή, στο νέο αυτό στρατηγικό μας σχέδιο για την ανάπτυξη, είναι η διατήρηση της κοινωνικής συνοχής, η ενίσχυση της αγοραστικής δύναμης των νοικοκυριών.

Τόνισα και προηγουμένως ότι, αυτό το θεωρούμε ως προϋπόθεση για μία εξέλιξη σε μια κοινωνία και οικονομία της γνώσης. Επίσης, το θεωρούμε σημαντικό, για λόγους κοινωνικής συνοχής και δικαιοσύνης.

Προτείνουμε την εφαρμογή ενιαίας προοδευτικής φορολογικής κλίμακας, που αναπροσαρμόζεται με βάση τον τιμάριθμο και η οποία στηρίζει τη δίκαιη αναδιανομή εισοδήματος, δίχως να δημιουργεί αντικίνητρα στην εργασία.

Καταθέσαμε, πριν από λίγες μέρες, επίσης, ένα νόμο για την ελάφρυνση των νοικοκυριών, για την προστασία των καταναλωτών από την υπερχρέωση, ένα φαινόμενο που διογκώνεται στη χώρα μας, με τον οποίο ανακουφίζουμε νοικοκυριά που βρίσκονται σε απόγνωση.

Η ελληνική αγορά προϊόντων και υπηρεσιών λειτουργεί, δυστυχώς, με τρόπο στρεβλό, παράγει ακρίβεια και ανισότητες. Και το Υπουργείο οφείλει να εξετάσει σε βάθος, χρησιμοποιώντας όλα τα απαραίτητα επιστημονικά εργαλεία, τη λειτουργία των αγορών προϊόντων και υπηρεσιών και, στη συνέχεια, να παρέμβει διορθωτικά, εκεί όπου χρειάζεται.

Πρέπει επίσης να ακολουθήσουμε μία συνεπή πολιτική ενάντια στα καρτέλ και στις επιχειρηματικές συμφωνίες κάτω από το τραπέζι. Να χτυπήσουμε αυτή την αντίληψη, που οδηγεί σε αύξηση τιμών και μείωση του παραγόμενου προϊόντος.

Αυτό προϋποθέτει την ενίσχυση της Επιτροπής Ανταγωνισμού, αλλά βεβαίως και τη σύσταση της ισχυρής και ανεξάρτητης -το τονίζω αυτό, ανεξάρτητης- Επιτροπής Μονοπωλίων, κατά τα πρότυπα της Αγγλίας και της Γερμανίας που θα παρεμβαίνει προληπτικά στην αγορά.

Χρειάζεται μία άλλη οικονομική και κοινωνική πολιτική, στηριγμένη σε θαρραλέες παρεμβάσεις, για την ενίσχυση του ανταγωνισμού, μεταρρυθμίσεις μεγάλες

για τη μετάβαση στην οικονομία της γνώσης, φορολογικά μέτρα υπέρ των ασθενέστερων τάξεων και αναβάθμιση του κοινωνικού κράτους.

Θέλω, με την ευκαιρία αυτή, να σας πω ότι, τις μέρες αυτές, η χώρα μας έχει παραλύσει από την απεργία των ιδιοκτητών φορτηγών και βυτιοφόρων δημόσιας χρήσης.

Χθες, κάλεσα την κυβέρνηση να αναλάβει τις ευθύνες της για την ομαλή τροφοδοσία της αγοράς. Ευθύνες, που αυταπόδεικτα, δεν θέλει ή δεν μπορεί να αναλάβει, συζητώντας με τους κοινωνικούς εταίρους για να βρει λύση.

Όμως, ταυτόχρονα, κάλεσα και τους ιδιοκτήτες των φορτηγών, να αναστείλουν τις απεργιακές τους κινητοποιήσεις. Γιατί οι διαφορές τους με τις πρακτικές της κυβέρνησης, δεν πρέπει να γίνουν ρήξη με την κοινωνία, εις βάρος τόσων πολιτών που πλήττονται. Σε αυτά τα μεγάλα ζητήματα, όλοι πρέπει να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας.

Τρίτη αρχή, είναι η πάταξη της γραφειοκρατίας και της διαφθοράς. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε για μία οικονομία ανταγωνιστική, χωρίς να χτυπήσουμε τη διαφθορά και τη γραφειοκρατία και χωρίς να διαμορφώσουμε ένα σταθερό πια και για τον επιχειρηματία ρυθμιστικό πλαίσιο.

Αυτά αποτελούν -η γραφειοκρατία και η διαφθορά- εμπόδια για την επιχειρηματική δραστηριότητα. Εκεί όπου ο επίσημος τομέας της οικονομίας εμφανίζεται αναποτελεσματικός, εμφανίζονται ανεπίσημοι μηχανισμοί, οι οποίοι όμως δημιουργούν σοβαρές στρεβλώσεις και ανισότητες, επιβαρύνονται επιχειρήσεις και, τελικά, πλήττουν την ανταγωνιστικότητα και τους καταναλωτές.

Σύμφωνα με την έκθεση της Διεθνούς Ανταγωνιστικότητας για το 2007, η γραφειοκρατία είναι στην πρώτη πεντάδα των πιο αρνητικών παραγόντων που αντιμετωπίζουν οι επιχειρήσεις, οι οποίες επιθυμούν να δραστηριοποιηθούν στην Ελλάδα.

Γι' αυτό, είναι αναγκαία η ριζική βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος, με απλοποίηση του ρυθμιστικού και κανονιστικού πλαισίου και καταπολέμηση της γραφειοκρατίας.

Βέβαια, μην περιμένετε, μία κυβέρνηση με πελατειακή αντίληψη να σταματήσει τη γραφειοκρατία. Η γραφειοκρατία είναι τελικά μεγάλο μέρος της, είναι προϊόν αυτής της πελατειακής αντίληψης: «Σε βοηθώ, διότι δεν μπορείς αλλιώς να προχωρήσεις την υπόθεσή σου, αλλά θέλω να έχω αυτά τα εμπόδια στον επιχειρηματία, στον πολίτη, διότι έτσι τον έχω να πηγαίνει στο βουλευτικό μου γραφείο, και τον υποχρεώνω μεθαύριο να με στηρίζει στις εκλογές». Τα λέω πολύ απλά, διότι αυτή η αντίληψη πρέπει επιτέλους να σπάσει.

Πρέπει ο πολιτικός και οι πολιτικοί να υπηρετούν το δημόσιο συμφέρον, και όχι τις πελατειακές λογικές. Τότε θα εξυγιάνουμε πραγματικά τη χώρα από τέτοιες αντιλήψεις. Γι' αυτό και έχουμε καταθέσει, ως ΠΑΣΟΚ, και σημαντικές προτάσεις και για την αλλαγή του εκλογικού μας συστήματος, αλλά και συνταγματικές ρυθμίσεις προς αυτή την κατεύθυνση.

Στόχος μας, βέβαια, σε ό,τι αφορά τις επιχειρήσεις, είναι να προχωρήσουν σε νέες δραστηριότητες, με εξαγωγικό προσανατολισμό, να προσελκυστούν πολυεθνικές επιχειρήσεις, που προωθούν το ενδοκλαδικό εμπόριο, ενσωματώνουν την καινοτομία, χρησιμοποιούν διεθνή δίκτυα διανομής για τις εξαγωγές.

Για όλα αυτά, βεβαίως, χρειάζεται να εδραιωθεί μια κουλτούρα αποτελεσματικότητας, διαφάνειας, αποτίμησης, αξιολόγησης, λογοδοσίας, με προγραμματικούς προϋπολογισμούς, και για το κράτος, και για την Τοπική Αυτοδιοίκηση, με ενίσχυση της εταιρικής διακυβέρνησης για τις επιχειρήσεις, με ενιαίο σύστημα εποπτείας του χρηματοοικονομικού τομέα, με ουσιαστική ανεξαρτησία των εποπτικών αρχών.

Έτσι, θα έχουμε μηχανισμούς πρόληψης και διαχείρισης κινδύνων, αποτελεσματικούς. Έτσι, θα προστατεύουμε το επενδυτικό κοινό και τους συναλλασσόμενους. Έτσι, θα προσελκύουμε κεφάλαια μακροχρόνιας δέσμευσης. Έτσι, η ελληνική κεφαλαιαγορά θα αποτελεί αποτελεσματική πηγή χρηματοδότησης των επιχειρήσεων, άρα, και μοχλό ανάπτυξης της οικονομίας μας.

Τελευταία αρχή, η ανάγκη κοινωνικής διαβούλευσης και συναίνεσης. Όλοι πιστεύω ότι συμφωνούμε σε ένα συμπέρασμα. Για να αντιμετωπίσουμε τις μεγάλες εξελίξεις, χρειάζεται να διαμορφώσουμε ένα πλαίσιο ενότητας συνεργασίας και συναίνεσης.

Αυτό δεν βγαίνει αυτόματα, βγαίνει μέσα από συστηματικές διαβουλεύσεις, που όμως έχουν στόχους και αρχές. Ένα πλαίσιο αρχών.

Πρέπει, καταρχήν, να προστατευτεί η κοινωνική συνοχή. Πρέπει η πείνα να μην περάσει τα σύνορα της χώρας μας και το φαινόμενο της φτώχειας να πάψει να εμφανίζεται στην κοινωνία μας.

Πρέπει η παραγωγική και οικονομική δραστηριότητα να παραμείνει ισχυρή. Πρέπει να διαφυλαχθεί, με κάθε τρόπο, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Είναι βασικά ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα και ελπίδα, σε κάθε πολίτη, της δυνατότητας για κοινωνική και οικονομική εξέλιξη. Η πιστή εφαρμογή αυτής της αναγκαίας και ικανής συνθήκης είναι μοναδική διέξοδος και λύση.

Πρόσφατα, η Τράπεζα της Ελλάδας, έμμεσα, αλλά και διεθνείς νομισματικές αρχές, κατέστησαν σαφές ότι η κρίση θα αντιμετωπιστεί ευκολότερα αν οι επιχειρηματίες επανεπενδύσουν στις εταιρείες τους, μέρος μόνον από τα κέρδη των προηγούμενων ετών.

Και η ΤτΕ, έμμεσα, αλλά και διεθνείς νομισματικές αρχές, με σαφή τρόπο, έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου στους βασικούς μετόχους των εταιρειών. Το δίλημμα είναι σαφές. Είτε επανεπένδυση στην παραγωγική διαδικασία μέρους των κερδών των προηγούμενων ετών, είτε απαξίωση και κατάρρευση των δραστηριοτήτων όσων επιχειρηματιών αρνηθούν να υιοθετήσουν αυτή την επιλογή.

Φίλες και φίλοι, κλείνοντας, θα ήθελα να πω ότι χρειάζεται παράλληλα να σπάσουμε και κάποια στερεότυπα στην κοινωνία μας, γύρω από το ποιος είναι επιχειρηματίας, τι είναι ο νέος, τι είναι ο εργαζόμενος, τι είναι ο πολιτικός.

Στερεότυπα, τα οποία μας εγκλωβίζουν, πολλές φορές, στο πώς αντιμετωπίζουμε ο ένας τον άλλο. Είμαι σίγουρος ότι το στερεότυπο ενός επιχειρηματία, που απλώς κοιτάει το κέρδος, την ιδιοτέλεια, δεν είναι αυτό που σας εκφράζει και δεν είναι αυτό που είσαστε.

Είμαι σίγουρος ότι εσείς θέλετε να είστε και να δείτε μία Ελλάδα, που είναι και παραγωγική, και όχι παρασιτική. Να είσαστε φορείς προόδου, και όχι φορείς συντήρησης ή φόβου. Να είσαστε κι εσείς φορείς του καινούργιου, και όχι εγκλωβισμένοι στο παλιό.

Να είσαστε φορείς συλλογικής προσπάθειας, και όχι φορείς που αναγκάζονται να μπλέκουν στις πελατειακές λειτουργίες ενός αναχρονιστικού κράτους. Να είσαστε φορείς που προωθείτε κι εσείς την κοινωνική συνοχή. Μία κοινωνία δίκαιη. Τα ανθρώπινα δικαιώματα. Ένα καλύτερο περιβάλλον. Μία καλύτερη ποιότητα στη χώρα μας.

Να διαμορφώνονται -όπως κάνετε κι εσείς βεβαίως, και με τη ΓΣΕΕ πρόσφατα- συμφωνίες μέσα από διαβούλευση και συναίνεση, και όχι μέσα από συγκρούσεις και πολώσεις.

Μια καλύτερη μοίρα για τον κάθε πολίτη, είτε είναι εργαζόμενος, είτε είναι επιχειρηματίας. Το ξέρω, διότι και άλλες φορές που έχω έρθει εδώ, μαζί σας, είχατε και τη σημαντική πρωτοβουλία για τις νέες πρακτικές των επιχειρηματιών, την κοινωνική συνείδηση, την κοινωνική πρόταση, που οι επιχειρηματίες θέλουν και πρέπει να έχουν για την Ελλάδα.

Μέσα σε αυτή την αντίληψη, είμαι εδώ κοντά σας για να σας καλέσω να πορευτούμε μαζί σε αυτό το δρόμο. Ένα δρόμο καινούργιο, ένα δρόμο ίσως δύσκολο, αλλά και με πολλές προκλήσεις και πολλές δυνατότητες για τον τόπο μας. Είμαι σίγουρος ότι, μαζί, μπορούμε να κάνουμε πολλά.

Σας ευχαριστώ.